

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 105/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 07 listopada 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 417/18.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że oskarżeni A. B. (1) i T. E. wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia D. K. (1), w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>niniejszym postępowaniu wynika, że D. K. (1) najpierw pobił A. B. (1), A. B. (1) nie uderzył w ogóle D. K. (1), a następnie T. E. podjął czynności zmierające do uchylenia niebezpieczeństwa ze strony D. K. (1) w kierunku A. B. (1).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obrońca oskarżonych niezasadnie wywiódł, że sąd orzekający poczynił błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji niesłusznie uznał A. B. (1) i T. E. za winych popełnienia zarzucanego im czynu.</p> <p>Sąd Rejonowy przypisując oskarżonym popełnienie zarzucanego im czynu oparł się na wyjaśnieniach A. B. (1) i T. E. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 02.04.2018 roku, relacjach pokrzywdzonego D. K. (1), świadków A. B. (2), A. G. i M.</p>			

N. oraz wnioskach opinii.

Oskarżony A. B. (1) składając pierwsze wyjaśnienia w sprawie konsekwentnie przyznał się do zarzuczonego mu czynu, wskazując, iż uderzył pokrzywdzonego (nie precyzując jak to uczynił), po tym jak uprzednio został uderzony przez niego głową w twarz. A zatem, nie jest prawdą jakoby A. B. (1) nie uderzył D. K. (1), gdyż sam oskarżony to potwierdził i widziała to również dziewczyna pokrzywdzonego (powiedziała o tym zaraz po zdarzeniu, zeznając niejako "na gorąco" po zajściu). Oskarżony T. E. na widok zaistniałego zajścia przyłączył się do zdarzenia stając w obronie kolegi. Tym samym oskarżony A. B. (1) zaakcentował, że T. E. nie przystąpił do likwidacji bójki i nie próbował wezwać jej uczestników do zachowania spokoju, tylko podjął napastliwą postawę wobec D. K. (1). Jakkolwiek wyjaśnienia T. E. – przyznającego

się do popełnienia
zarzucanego mu
czynu – z dnia
02.04.2018 roku nie
wskazują
jednoznacznie na to,
że był
pokrzywdzonego, to
z punktu widzenia
zasad doświadczenia
życiowego,
uzasadnione jest
przyjęcie, że skoro
zainterweniował na
widok szarpiącego
się kolegi z D. K.
(1), to tym bardziej
podjął działania
go wspierające i
przystąpił do bicia
pokrzywdzonego.

Słusznie wskazał Sąd
I instancji, iż
późniejsze
wyjaśnienia
oskarżonych -
negujące ich
sprawstwo - uznać
należało wyłącznie
za skonstruowaną
linię obrony i próbę
umniejszenia swojej
odpowiedzialności, a
w związku z
tym, argumentacja
oskarżonych w
zakresie przyczyn
zmiany wyjaśnień
nie zasługiwała na
uwzględnienie i w
reasumpeji relacje
oskarżonych (w
zakresie, w którym
pozostawały w
sprzeczności z
uznanym za
wiarygodny
materiałem
dowodowym) nie

mogły stanowić podstawy wiarygodnych ustaleń faktycznych. Wprawdzie świadek A. B. (2) wskazywała tylko na udział oskarżonego T. E. w zadawaniu kopnięć leżącemu pokrzywdzonemu, tym niemniej treść jej zeznań nie pozostawia wątpliwości odnośnie tego, że w początkowej fazie zajścia uderzenie zadał pokrzywdzonemu oskarżony A. B. (1). Przede wszystkim, analiza jej depozycji prowadzi do konkluzji, że nie jest prawdą, jakoby zeznania A. B. (2) były całkowicie sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków.

Wersja inkryminowanego zdarzenia znajduje również oparcie w zeznaniach świadka A. G.. Relacje świadka potwierdzają agresywne zamiary oskarżonego T. E. względem D. K. (2), po uderzeniu przez pokrzywdzonego A. B. (1). Potwierdził to świadek M. N.. Z relacji jego wynika, iż po tym jak D. K.

(2) uderzył A. B. (1), T. E. natychmiast podjął atak wobec pokrzywdzonego w obronie współoskarżonego kolegi. Relacje świadka co prawda ograniczały się jedynie do wskazania na wzajemne zadawanie sobie ciosów przez wymienionych, tym niemniej gwałtowna reakcja T. E. na zachowanie pokrzywdzonego względem A. B. (1) także obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego bezpośrednio po zajściu przekonują o tym, że wymieniony został pobity.

Również ze sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej - uznanej za pełną, jasną - wynika, że do urazów stwierdzonych u pokrzywdzonego bezpośrednio po inkryminowanym zajściu, mogło dojść w okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego. Co prawda opinia biegłego nie przesądza czy obustronne złamanie żuchwy przez

pokrzywdzonego nastąpiło na skutek ciosów zadawanych przez oskarżonych, niemniej jednak biegły stwierdził - co istotne w kontekście zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej obrońcy - że trudno jest uderzyć o płaskie podłoże samym narożnikiem żuchwy, a nie uderzyć i nie uszkodzić żadnych innych okolic delikatnej skóry twarzy. Przy takich uwarunkowaniach - celowe kopnięcie czubkiem prawego buta w żuchwę osoby podnoszącej się z podłoża jest łatwe i w tym konkretnym przypadku - prawdopodobne.

Biorąc pod uwagę powyższe, sąd I instancji słusznie uznał, że nie było żadnych wątpliwości co do tego, że obrażenia pokrzywdzonego opisane w zarzucie, powstały w wyniku pobicia go przez oskarżonych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A.

zasadny

częściowo zasadny

<p>B. (1) i T. E., ewentualnie uniewinnienie A. B. (1) i odstąpienie od wymierzenia kary T. E. albo zastosowanie wobec niego warunkowego umorzenia postępowania karnego bez obowiązku wypłaty nawiązki na rzecz D. K. (1).</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wskazane wyżej i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody jednoznacznie stwierdzały winę A. B. (1) i T. E. w zakresie występku popełnionego na szkodę D. K. (1).</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego T. E. art. 25 § 1 k.k. albo art. 26 § 1 k.k. w sytuacji, gdy oskarżony w dniu 1 kwietnia 2018 r. w miejscowości C., gmina C., mógł spowodować obrażenia ciała D.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>K. (1) w czasie dokonywania obrony koniecznej albo działania w celu uchylecia bezpośredniego niebezpieczeństwa groźącego A. B. (1).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, a oparte o niewadliwie ocenione dowody wykluczają, by oskarżony T. E. uderzył D. K. (1) w ramach odpierania bezpośredniego bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie A. B. (1) w warunkach obrony koniecznej. Niezbędnym elementem podmiotowym obrony koniecznej jest, aby reakcja broniącego się wynikała ze świadomości, że odpiera on zamach i podyktowana była wolą obrony. Istota obrony koniecznej sprowadza się do odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek dobro chronione prawem</p>			

(art. 25 § 1 k.k.). Zarówno Sąd Najwyższy, jak i Sądy Apelacyjne wielokrotnie wskazywały, że ten element działania w obronie koniecznej ułatwia rozgraniczenie rzeczywistych działań obronnych od społecznie negatywnych aktów zemsty, samosądu lub chuligaństwa'(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1997 r., IV KKN 292/96, LEX nr 29547; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2004 r., II AKa 531/03, LEX nr 142829;) Nie można przyjąć przekroczenia granic obrony koniecznej w przypadku niewystąpienia znamienia podmiotowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2002 r.,LEX nr 52282). W ramach obrony koniecznej mogą odpierać atak osoby zaatakowane przez sprawcę pobicia ale prawo do obrony przysługuje tak długo jak długo trwa atak i jest dostrzegalny podział ról na napastników i zaatakowanych,

ale gdy następuje zmiana układu sił, a napastnicy słabną (napadnięci uzyskują przewagę) działając przy tym już nie w celu obrony a wyrządzenia krzywdy i w tym momencie przekształca się to w pobicie pokrzywdzonego. Wszelkie działania przedsięwzięte w celu odwzajemnienia krzywd nie mają charakteru obronnego.

W aspekcie powyższego, stwierdzić należy, iż działania oskarżonego T. E. wobec D. K. (1) nie wynikały ze świadomości i chęci odparcia takiego zamachu, podyktowanego wolą obrony. Oskarżonym kierowała wyłącznie chęć odwetu za uderzenie przez pokrzywdzonego jego kolegi A. B. (1). Pokrzywdzony był pijany i nawet jeśli to on zaczął to w celu uchylenia niebezpieczeństwa dla zdrowia A. B. (1) nie było konieczne napadanie na niego, bicie go i kopanie, a wystarczyło odejść, odbiec, skryć się

w pojeździe, wezwać odpowiednie służby, czego niestety oskarżeni nie uczynili). Poza tym, zachowanie oskarżonego T. E. podjęte względem pokrzywdzonego w obronie kolegi, sprowadzało się do przepychania i szarpania pokrzywdzonego, a następnie bicia po twarzy i kopania po całym ciele (wspólnie z A. B. (1)), a zatem, nie sposób wyprowadzić wniosku by podsądny działał wówczas w obronie koniecznej. Warto też zaznaczyć, iż sam oskarżony T. E. przyznał się podczas składania wyjaśnień dzień po zaistnieniu inkryminowanego zdarzenia, do popełnienia zarzucanego mu czynu, a zatem, że pobił pokrzywdzonego.

Tym samym, zachowanie T. E. nie stanowiło ani obrony koniecznej, ani stanu wyższej konieczności (wszyscy się szarpali i choć to pokrzywdzony zaczął, sprowokował zdarzenie, to ich zachowanie było nieadekwatne do

<p>sytuacji). Reasumując, wskazane wyżej okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia, w tym głównie zachowaniem samego T. E., wykluczało możliwość przyjęcia, że w którymkolwiek momencie działał on w warunkach obrony koniecznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie T. E., ewentualnie odstąpienie od wymierzenia kary T. E. albo zastosowanie wobec niego warunkowego umorzenia postępowania karnego bez obowiązku wypłaty nawiązki na rzecz D. K. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wskazane wyżej i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody jednoznacznie stwierdzały winę A.</p>		

<p>B. (1) i T. E. w zakresie występku popełnionego na szkodę D. K. (1).</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary wobec oskarżonego T. E. w postaci 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat próby oraz w postaci nawiązki w kwocie 5.000 zł na rzecz D. K. (1), w sytuacji gdy zachowanie T. E. polegało wyłącznie na ochronie stanu zdrowia A. B. (1) z uwagi na agresywne zachowanie D. K. (1)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie dotyczące wymierzenia oskarżonemu T. E. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, stanowiło konsekwencję karną</p>			

rażąco
niewspółmiernie
surową w
rozumieniu przepisu
art. 438 pkt 4
k.p.k. Zważyć należy,
iż popełniony przez
oskarżonego czyn
na szkodę D. K.
(1) charakteryzował
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości. Godził
w istotne dobro
chronione prawem
jakim jest zdrowie
i życie drugiego
człowieka.
Zachowanie
oskarżonego
polegające na
kopaniu
pokrzywdzonego
cechowała agresja
i przemoc. Skutek
działania
sprowadzał się do
spowodowania u
pokrzywdzonego
obrażeń dotkliwych,
podlegających
długotrwałemu
leczeniu oraz
uniemożliwiających
pokrzywdzonemu
zarobkowanie przez
kilka miesięcy. Poza
tym wymieniony
działał w sposób
zuchwały, skoro
pobicia
pokrzywdzonego
dokonywał w
miejscu ogólnie
dostępnym i w
czasie, w którym
jego działanie mogło
być zauważalne
przez osoby
postronne. Na jego

niekorzyść
przemawiało
ponadto stosowanie
przemocy w stopniu
niewspółmiernym
do osiągnięcia
założonego celu,
tj. odegrania się
za uderzenie przez
pokrzywdzonego
głową w twarz
jego kolegi. W
tych okolicznościach
nie sposób zatem
przyjąć, aby
wymierzona
oskarżonemu kara
pozbawienia
wolności wykraczała
poza stopień
zawinienia. W tym
stanie rzeczy,
kuriozalne jest
twierdzenie jakoby
działanie T. E.
powodowane było
troską o zdrowie
zaatakowanego
kolegi. Gdyby tak
rzeczywiście było
wystarczyłoby
odciągnięcie
napastnika, bądź
oddalenie się z
miejsca, w którym
doszło do ataku i
wezwanie pomocy.
Tymczasem
oskarżeni
postanowili
samodzielnie
wymierzyć
sprawiedliwość i
w tym momencie
nie działali już
w ochronie swego
życia i zdrowia
lecz ewidentnie z
zamiarem rewanzu
z powodu urażonej

<p>męskiej dumy spowodowania (choćby z zamiarem ewentualnym) u pokrzywdzonego obrażeń ciała.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o odstąpienie wymierzenia T. E. kary albo o zastosowanie wobec niego warunkowego umorzenia postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Analiza wskazanych powyżej okoliczności nie uzasadnia wydania postulowanego przez skarżącego rozstrzygnięcia o uniewinnieniu T. E. z powodów wskazanych powyżej. Jednocześnie nie ma podstaw do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do wymienionego oskarżonego.</p>		

Społeczna
szkodliwość (art. 115
§ 2 k.k.) jest to cecha
czynu, wyrażająca
się w tym, że
jest on „szkodzący
komuś”, konkretnej
osobie lub szerszej
społeczności.

Społeczna
szkodliwość może
występować w
różnym stopniu,
może być ona
wysoka, znaczna,
nieznaczna, niekiedy
znikoma.

Warunkiem
odpowiedzialności
karnej jest, aby czyn
charakteryzował się
szkodliwością
społeczną więcej
niż znikomą. Czyn,
którego społeczna
szkodliwość jest
znikoma nie stanowi
przestępstwa.

Przy ocenie zaś
stopnia społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno
okoliczności
przedmiotowe, jak
i podmiotowe. Do
okoliczności
przedmiotowych,
mających wpływ na
ocenę społecznej
szkodliwości, należy
zaliczyć rodzaj i
charakter
naruszonego dobra
(im cenniejsze dobro
tym wyższa
szkodliwość),
rozmiaru

wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie - czyn wpływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą

społeczną
szkodliwość).

Na stopień
społecznej
szkodliwości
przestępstwa nie
mają wpływu
właściwości i
warunki osobiste
sprawcy,
środowiskowa
opinia o nim, jego
wiek, dotychczasowy
i obecny tryb
jego życia (w tym
uprzednia
niekaralność
sprawcy), a także
okoliczności, które
pojawiły się po
popelnieniu czynu,
a mianowicie takie
jak przyznanie się
sprawcy do winy,
a nawet dobrowolne
naprawienie przez
sprawcę szkody
wyrządzonej
przestępstwem
(rekompensata),
wyrażona przez
niego skrucha, czy
też ewentualne
pogodzenie się z
pokrzywdzonym. Są
to bowiem
okoliczności mające
pierwszoplanowe
znaczenie przy
ustaleniu
ewentualnego
wymiaru kary oraz
przy badaniu
podstaw pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 25 czerwca

2008 roku, V
KK 1/08, Legalis
107488).

Przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy
zauważyć należy, że
oskarżony T. E.
swoim zachowaniem
naruszył
podstawowe dobra
chronione przez
przepisy prawa, a
mianowicie życie
i zdrowie innej
osoby. Decyzję o
popelnieniu
przestępstwa podjął
świadomie, zdając
sobie sprawę z
możliwych
konsekwencji
swojego czynu.
Mając na uwadze
rodzaj przemocy
zastosowanej wobec
pokrzywdzonego D.
K. (1) – uderzenie go
ręką w głowę przez
A. B. (1) oraz kopanie
obutymi stopami
po całym ciele -
należy w sposób
jednoznaczny
przyjąć, iż oskarżony
działał ze
świadomością
możliwości
spowodowania
istotnych skutków
w zakresie stanu
zdrowia
pokrzywdzonego.
Niewątpliwie był
również świadomy
bezprawności
swojego czynu,
albowiem wiedza o
penalizacji

przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu jest powszechna. Tym niemniej po jego stronie nie było żadnych oporów, żadnej refleksji przed podjęciem tego typu zachowania.

Tym samym, po stronie oskarżonego brak jest elementów, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiłyby jego postępowanie w dniu 31 marca 2018 roku. W konsekwencji powyższego, Sąd Odwoławczy nie zgodził się z argumentami przytoczonymi przez obrońcę oskarżonego dla poparcia stanowiska, że przypisany oskarżonemu czyn cechuje nieznaczny stopień społecznej szkodliwości i w związku z tym, należy zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zdaniem sądu odwoławczego, wszystkie wymienione powyżej

<p>argumenty prowadzą do konkluzji, że oskarżony nie zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania karnego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 2 kk poprzez wymierzenie nawiązki rażąco niewspółmiernej wysokości wobec obrażeń ciała wywołanych u pokrzywdzonego na skutek jego pobicia przez oskarżonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zastrzeżenia apelującego co do wysokości nawiązki orzeczonej na rzecz D. K. (1) w kwocie 5.000 zł od każdego z oskarżonych okazały się częściowo zasadne. W pierwszej kolejności konieczne jest podkreślenie, że przy ustalaniu wysokości nawiązki należy uwzględniać winę sprawcy, charakter i rozmiar</p>			

krzywd, czas trwania
cierpień oraz
sytuację
pokrzywdzonego,
zwłaszcza gdy uległa
ona pogorszeniu
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
7 października 1998
r., I CKN 418/98,
Lex nr 1215980).
Uwzględniając
powyższe Sąd
odwoławczy uznał
za słuszne i
przekonujące
twierdzenia
apelującego, który
wykazywał, że Sąd
pierwszej instancji
określając wysokość
nawiązki w
niedostatecznym
stopniu uwzględnił
okoliczności
powstania krzywdy u
pokrzywdzonego D.
K. (1) i negatywne
następstwa czynu
oskarżonego nie
tylko w sferze jego
cierpień fizycznych
i psychicznych, ale
też konieczność
długotrwałej
hospitalizacji i
rekonwalescencji (4
miesięczny pobyt na
zwolnieniu
lekarskim i
konieczność
usunięcia dwóch
zębów i wstawienia
płytek
powodujących
dolegliwości bólowe
związane z
przeżuwaniem
pokarmów i
wypowiadaniem

się), co miałyby rekompensować kwota rzędu 5000 złotych od każdego ze współsprawców. Podkreślić należy, iż kopanie pokrzywdzonego po twarzy nastąpiło w wyniku podjęcia niewspółmiernych działań rzekomo obronnych przez oskarżonych na skutek uderzenia przez D. K. (1) głową w głowę A. B. (1). Przy czym, uderzenia były na tyle silne, że spowodowały dotkliwe i bolesne obrażenia ciała w postaci obustronnego złamania żuchwy. Wymienione obrażenie bez wątpienia wiązało się dla oskarżyciela posiłkowego ze sporą dawką bólu oraz dyskomfortem zarówno fizycznym jak i psychicznym. Reasumując powyższe, wszystkie okoliczności przedmiotowego czynu i jego następstwa dla pokrzywdzonego mające wpływ na wysokość orzeczonej nawiązki skłoniły Sąd Okręgowy do uznania, że kwota po 10 000 złotych od każdego z oskarżonych (łącznie

kwota 20.000 złotych) będzie adekwatna by zadośćuczynić pokrzywdzonemu za doznane przez niego krzywdy oraz zrekompensować mu utracone przez niego w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim korzyści finansowe.

Jednocześnie Sąd II instancji stwierdził, że orzeczenie nawiązki we wnioskowanej przez apelującego kwocie 15 000 zł byłoby zbyt wygórowane i nieadekwatne do okoliczności sprawy (wysokość nawiązki należało miarkować uwzględniając również naganne zachowanie samego pokrzywdzonego).

Pamiętać bowiem należy, że orzekanie środków kompensacyjnych nie może zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego, a ma jedynie zrekompensować szkody i krzywdy wynikłe z popełnionego przestępstwa.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku w punktach 4 i 8 poprzez orzeczenie od A. B. (1) i T. E. na rzecz pokrzywdzonego nawiązek po 10.000 złotych.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn podanych w powyższej części rozważań.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania tj. art. 627 k.p.k. poprzez błędne wyliczenie a następnie zasądzenie solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 1230 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w sprawie w sytuacji gdy koszty te prawidłowo wyliczone w oparciu o § 11 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt 3 oraz ust. 7, § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	opłat za czynności adwokackie wynosić powinny 1704 złote na rzecz oskarżyciela posiłkowego,		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Dokonując oceny wysokości kosztów zasądzonych solidarnie od oskarżonych A. B. (1) i T. E. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. (1) z tytułu zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie, zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy winien orzec je – jak słusznie podnosi skarżący - w kwocie 1704 złotych, uwzględniającej udział pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w dochodzeniu (stosownie do § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie stawka minimalna opłaty za czynności w sprawie			

<p>objętej dochodzeniem wynosi 360 złotych) oraz w postępowaniu przed Sądem Rejonowym na czterech terminach rozpraw (stosownie do § 11 ust 2 pkt 3 powołanego rozporządzenia stawka minimalna wynosi 840 złotych, która z uwagi na 4 terminy rozpraw ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 9 poprzez zasądzenie solidarnie od oskarżonych A. B. (1) i T. E. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. (1) kwoty 1704 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w sprawie przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu przygotowawczym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 3, od 5 do 7 oraz od 10 do 11 wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. B. (1) i T. E. w punktach 1 i 5 wyroku, a także rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie przy wydaniu wyroku w tym zakresie i wydał na tej podstawie słuszne rozstrzygnięcia (utrzymaniu w mocy podlegają również rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2, 3, 6, 7, 10 i 11).</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Podwyższenie nawiązek na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. (1) orzeczonych w punktach 4 i 8 wyroku do kwoty po 10.000 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Powód zmiany wskazany w</p>		

rozważaniach ujętych w rubryce 3.4.			
0.0.15.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany		
Podwyższenie kwoty zasądzonej w punkcie 9 wyroku na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. (1) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego do kwoty 1.704 złotych.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powód zmiany wskazany w rozważaniach ujętych w rubryce 3.5.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

3,4,5,6

Wysokość kosztów zasądzonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego z tytułu zastępstwa procesowego przed sądem odwoławczym ustalono w oparciu o treść § 11 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie na kwotę 840,00 złotych. Przy czym kwotę tę podzielono pomiędzy dwoje oskarżonych w częściach równych, stosując zasadę słuszności.

O kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art 634 k.p.k. zw. z art 636 § 1 k.p.k., art 2 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) i zasądzając od oskarżonych na

	<p>rzecz Skarbu Państwa kwoty po 120 zł tytułem opłaty za drugą instancję i kwoty po 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. Koszty Procesu		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3. 5</p>	<p>Sąd Okręgowy o kosztach orzekł na podstawie art. 635 k.p.k. zw. z art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) kwotę 10 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i zasądził od oskarżonego A. B. (1) kwotę 120 zł tytułem opłaty za drugą</p>	

instancję kwotę
10 złotych tytułem
zwrotu wydatków
poniesionych przez
Skarbu Państwa
w postępowaniu
odwoławczym.
Zdaniem sądu
odwoławczego nie
ma żadnych
argumentów
przemawiających za
zwolnieniem
oskarżonego od
konieczności
uiszczenia
poniesionych w
sprawie wydatków
w wysokości w
kwocie 10 złotych
oraz od opłaty w
kwocie po 120
złotych. Oskarżony
jest kawalerem, nie
ma nikogo na
utrzymaniu, pracuje
zarobkowo i osiąga
dochód w kwocie
około 1800 złotych
miesięcznie, a zatem
winien i ma ku temu
możliwość, ponieść
w całości należności
fiskalne związane
z przedmiotowym
postępowaniem
karnym. Obciążenia
na poziomie
ukształtowanym
orzeczeniem sądu
odwoławczego (przy
uwzględnieniu
konieczności
uiszczenia kosztów
sądowych za
pierwszą instancję
oraz obowiązku
nawiązki w
wysokości 10.000
złotych) będą

	<p>wspólmerne do wagi czynu przypisanego oskarżonemu i będą stanowią dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczając stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości majątkowych i zarobkowych.</p>	
4, 6		
	<p>Sąd Okręgowy o kosztach orzekł na podstawie art. 635 k.p.k. zw. z art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) kwotę 10 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i zasądził od oskarżonego T. E. kwotę 120 zł tytułem opłaty za drugą instancję kwotę 10 złotych tytułem</p>	

zwrotu wydatków poniesionych przez Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków w wysokości w kwocie 10 złotych oraz od opłaty w kwocie po 120 złotych. Oskarżony jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, pracuje zarobkowo i osiąga dochód w kwocie około 1800 złotych miesięcznie, a zatem winien i ma ku temu możliwość, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym. Obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego (przy uwzględnieniu konieczności uiszczenia kosztów sądowych za pierwszą instancję oraz obowiązku nawiązki w wysokości 10.000 złotych) będą współmierne do wagi czynu

	przypisanego oskarżonemu i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości majątkowych i zarobkowych.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych A. B. (1) i T. E..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 07 listopada 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 417/18.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego D. K. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 07 listopada 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 417/18.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana